

במדינה

(המשך מעמוד 9)

הקטן בפתח חנות הכובעים התלאיבית של השיל שורץ.

שורץ בן ה-61, שהוא בענף כבר יותר מ-30 שנה, נהג מאז ומתמיד לצרף פתק הסברה לכמעט כל פריט בחנותו. פתק זה מסביר את מהותו של הכובע ואת האפשרויות הגלומות בחישהו.

כמה פתקיהמלצה שורצים לדוגמה:

● למגבעתלבד צהובה: "העיקר שה שכן יחשוב שזה כובעפנמה אמיתי!"

● למגבעת מחוררת ומאוררת: "זול יותר ממכתישמש!"

● למיזבתיפרוה של חסידים: "לחכמי צנו וסממרי דיעות שונות — אבל כובע אחד!"

מיתון — **שמיתון**. עד לפני כמה חודשים עוד הציג שורץ את ההמלצה: "מיתוןשמיתון — אבל כובע צריך!" אך בימים אלה הגיע להחלטה כי יש להכניס נימה יותר מעודכנת להמצותיו. לכן הוא גם כתב באחד מן הפתקים החדשים: "הי מחיר אינו הלכה מסיני!"

ובאותיות יותר קטנות הוסיף: "אני אר הב להתוכח עליו — ולעשות הנחות!"

קלאודיה

היפואית

דבורה מזרחי בת ה-18 אוהבת מאז ומתמיד להפחיד אנשים. אך מכיון שבהופעתה החיצונית היא בכלל לא מפחידה, היא ידועה יותר ביפו כקלאודיה קארדינאלה של התימנים.

באחד מנסיונותיה להפחיד את הזולת, נכנסה קלאודיה היפואית, כשהיא רכובה על אופניים ולובשת שחורים, בדרך בעלת שלט "אין כניסה", כשגם האפלה הכבדה ששררה בסביבה היפואית תורמת להסתרתה מעין רואה.

זה מה שגרם לנהג הסוסיטא אמנון לוי, שנסע באותה סימטה, אך בכיוון המותר, שלא יראה את דבורה בכלל. הוא נתקל בה לפתע ודרס אותה. כאשר ניסה להסיט את ההגה ימינה, נתקעה מכוניתו בעמוד חסי מל שהיה שם.

דבורה המפחידה נפצעה קשה, שכבה יותר משלושה חודשים בבית החולים ללא הכרה. גורל דומה עלה בחלקה של עליזה פלומבו, ידידתה של לוי, שישבה לידו בי-סוסיטא.

"זה המזל שלי!" אחר החלמתה הגישה פלומבו תביעהפיצויים על סך 18,300 לירות, נדמה להיווכח כי דבורה מזרחי נקנסה ב-75 לירות בלבד, וזה על רכיבה על אופניים ב"אין כניסה".

לתוצאה כזאת לא ציפתה אפילו דבורה. היא סובבה את טבעתהנישואין שהיא עונדת דרךקבע על אצבעה והודיעה: "זה המזל שלי. אי אפשר לעשות לי רע כי אני לובשת טבעת נישואין למרות שאני לא נשואה."

אורחים

בלי

חיילילה

"אליס מתה", אומרת אליס ביונפילד. "מעכשיו קיימת אליסיה". היא הגיעה ארצה לפני שבוע, ומבחוץ אי אפשר בכלל לראות עליה שהיא כבר לא אליס אלא אליסיה. היא נראית אותו דבר. שיער קצר, אף סולד, עיניים מאופרות. רק המבט שלה יותר מהורהר, ביחוד כשהיא אומרת: "בבזותי מספיק זמן מחיי על שטויות. נמאס לי להיות תלויה בגברים. גמרתי עם האהבה. עכשיו אני חיה רק בשביל הקריירה".

פעם, כשהיא היתה עוד אליס, היא הרי סיעה על שער רוב העיתונים בישראל, בכל מקומות הביזור בארץ, בין כל ה"גברים הישראלים, ורוב האורחים הזרים שבאו ארצה לביקור. כל שבוע היא היתה מתאהבת במישהו או שמישהו היה מתאהב (המשך בעמוד 20)

• כתות חסידים הנקראות כך על שם עריהמוצא המזרחאירופאיות של רבניתן.

אל הדגל

אחד האירועים הראשונים שהיו בבית לחם, מיד אחרי שנכבשה על ידי הישראלים — היה כנס מיוחד במינו. אל כלא הנשים בבית לחם הידוע לשימחה, התכנסו

במאורגן כל הנשים שנכלאו שם בתקופת המנדט בידי הבריטים, שוחררו עם קום המדינה, ומאז לא יכלו לחזור למקום. למעלה ממאה נשים התאספו בחצר המוכרת של הילה סאלם והעלו זכרונות.

לאה כהן חוזרת

לכלא

הן כולן מוכרות מהסרטים, הן גיבורות הנוראות האלה, הן גימסיבונד ממין נקבה. וכיום יודעים איך הן נראות: עם שיער ארוך, מחשוף נדיב, ואקרה שיש נשלה מבריותהגרביים. אבל השבוע יצאה מאלמוניותה, לשעית ספורות, איכרה שקטה מן מושב מגשימים, אשה שעלילות גבורתה שמות בצל את כל גיבוי רות הסרטים גם יחד.

לאה כהן - אז

בגיל עשרים, שלוש שנים אחרי ששוחררה מהכלא. חזונה התמימה הצילה אולי את חייה, כשהבריטים לא שיערו שהיא חברת מחתרת ועצרו אותה רק משום ששיקרה להם בנוגע לכתובתה.

כאשר יצאה לאה כהן, באחד מימי קיץ 1943, יחד עם חברותיה לכיתה השישית בסמינר תלפיות, לעבודה בקיבוץ כפרהחורש, ספק אם תיארה לעצמה כי אותם שבועיים בקיבוץ ישנו את חיה מן הקצה אל הקצה.

באחד הימים התדועה שם לצעיר בלונדי גבוה, יעקב גראנק שמו. הוא עתיד היה להתפרסם מאוחר יותר כגיבור מחתרת הימני דוב ולפעמים גם "השורד הבלונדי". זמן קצר אחרי פגישתם הראשונה הזמינה דוב לחדרו, וללא הקדמות מרובות אמר לה: "אני צריך אחת כמוך. את מתאימה לי". "למה אתה מתכוון?" שאלה לאה, נרגשת. "את מתאימה להצטרף ללח"י", אמר.

כמו במערב הפרוע

לאה הייתה בת 16, כשהצטרפה למחתרת.

זמן קצר לאחר מכן — היא מוצאת עצמה כחברה ביחידה למבצעים מיוחדים של לח"י. בסרטים מעניקים לאנשים כאלה קידור מת 00 למספרם. כלומר: את הרשות לרצוח. על הסמינרסטית הקטינה מוטל לבצע את פסקדיןיהמוות של האירגון, המכונים ב"עיקר נגד קצינים בריטיים, הפועלים נגד המחתרת. כחברה ליחידה למבצעים מיוחדים, מעבירים אותה כמובן קורסיירי. (גם לש" לוף לימדו אותנו שם. ועשינו את זה לא מחות טוב מהמקצוענים במערב הפרוע.)"

לאה כהן - היום

בחדר ביתה במושב מגשימים, כשברקע מכוניתה, יחד עם שני ילדיה. עד שנולדו הילדים עבדה לאה כמורה, כיום היא עקרתבית. קשה להאמין שבצעירותה היתה אחת הסטודנטיות המסוכנות ביותר.